

Lucy's baby

(Opal Is a Diamond)

Komedie in twee bedrijven

door

JOHN PATRICK

vertaling

Karel van Bosheim

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **LUCY'S BABY - OPAL IS A DIAMOND** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JOHN PATRICK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 1974 By JOHN PATRICK
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

LUCY KRONKIE

ROSIE MONTEFALCO

NORMAN NUBBS

SPENCER NUBBS

VERNA NUBBS

OMA NUBBS

DECOR:

De woonkamer in het huis van Lucie Kronkie, aan de rand van de stad. Met zijn verzameling opgezette dierenkoppen, oude naaimachines, tonnen en vaten, autobanden en gebroken beelden houdt het huis het midden tussen een overdekte vuilnisbelt en een paradijs voor verzamelaars. Er staat een versleten sofa en een oude potkachel waarop Lucy haar theewater warm houdt. Een hoogbejaarde tafel wordt omringd door enkele stoelen van geheel verschillende herkomst en leeftijd. Er is een deur naar buiten en een naar de keuken. We zien het begin van een trap naar boven; de meeste spijlen van de leuning zijn gebroken. Hier en daar ligt gewoon een berg rommel, autobanden, emmers, bezems, kortom alles wat zonder moeite uit de schuren en zolders van uw spelers is bijeen te brengen. Aan de muren hangen bruine portretten van Lucy's voorouders, ingelijst in autobanden.

EERSTE BEDRIJF

Eerste tafereel

Als het doek opgaat komt Lucy het toneel op, ze duwt een oude kinderwagen die is volgetast met nieuwverworven schatten. Ze ramt de deur met een voet achter zich dicht, terwijl ze vals een liedje uit haar kinderjaren zingt, 'Old MacDonald' o.i.d. Haar gezicht gaat schuil onder een vilten herenhoed en een meterslange, door de motten aangevreten wollen das is om haar nek gewonden. Voorts draagt ze een dikke winterjas die over de grond sleept. Al neuriënd haakt ze de kinderwagen aan een touw dat over een katrol loopt en zo takelt ze het geheel omhoog naar de overloop. (of eventueel helemaal uit zicht, de kap in) Vervolgens is ze druk in de weer om zich te ontdoen van drie overjassen, uiteindelijk blijft er alleen een zeer lange, tot over de knieën reikende, trui of sweater over. Ze pakt een kopje en vult dat met heet water uit de ketel op de kachel. Ze loopt naar een waslijn waaraan een aantal theezakjes te drogen hangt en dompelt een theezakje een aantal keren in haar kopje. Ze loopt over naar de tafel, gaat in een schommelstoel zitten en kijkt even in de krant. Daarna wendt ze zich rechtstreeks tot de zaal.

LUCY: Hèhè, effe uitblazen, mensen. Ja, het leven raast maar door tegeswoordig. Soms zou je wel es achteruit willen, terug, maar dat kan niet. Het leven gaat door. Iedere dag worren we een dagje ouwer. Kijk maar in de spiegel. En anders voel je het wel aan je botten. Ze zeggen wel es dat er twee dingen zijn waaraan je niet kan ontsnappen: de dood en de belastingen. Nou, de belastingen worden steeds beroerder, maar met het doodgaan gaat het beter. 't Is toch zeker ongelooflijk wat dokters kunnen om een mens in leven te houden. Ik ken een knaap... die had al zestig jaar dood moeten wezen. Greep in een hoogspanningskabel boven op een gebouw, viel tien verdiepingen naar beneden en werd overreden door een tientonner. Toch heb ie nou dertien kleinkinderen. Ze hebben een stalen plaat in z'n hersenpan gezet, ze gaven 'm een houten poot, contactlenzen, een kunstgebit, een hoorapparaat, een pruik, een plastic hart en een splinternieuwe roestvrijstalen nier. En hij leeft maar door... in een hele schone omgeving... een ijzeren long. Ik bedoel maar, wat mensenhanden allemaal kunnen maken. Jammer dat ze het leven niet wat beter kunnen maken in plaats van alleen maar langer. (ze kijkt op als de deur opengaat en Rosie Montefalco, haar enigszins verbitterde vriendin en buurvrouw, binnenkomt)

ROSIE: Ben je thuis?

LUCY: Als ik niet thuis ben, ben ik zo weer terug.

ROSIE: Ik had een nachtmerrie over jou, vannacht. Ik droomde dat je dood was. Daarom kom ik even kijken of je nog leeft.

LUCY: Nou, ik vraag 't mezelf ook wel es af. Er komt iedere dag een dagje bij. En iedere dag wor-ik een beetje moeiër. En da's dan die mooie ouwe dag waar ze 't altijd over hebben.

ROSIE: Heb jij vanillesuiker in huis?

LUCY: Rosie, lieve meid, gisteren ben je hier wel vijf keer geweest om wat te lenen, eieren, meel, boter en zout. Je kan je al dat heen en weer geloop besparen door je cake gewoon hier te bakken.

ROSIE: Ik hou er niet van om anderman's oven te gebruiken.

LUCY: Nou, dat is zowat 't enige wat je nog niet geleend hebt.

ROSIE (*uit de hoogte*): Als ik je soms overlast bezorg...

LUCY: Welnee, meid. (*wijst naar de keuken*) Je vindt je vanillesuiker in een leeg bierblikje.

ROSIE (*naar de keuken*): 't Is vandaag precies tien jaar geleden dat mijn man mij in de steek heeft gelaten. Ik had 't gevoel dat ik dat moest vieren.

LUCY: Waar denk je dat ie uithangt?

ROSIE: Geen idee. Voor mijn part diep in de hel. Die man was een complete, totale sof... (*gaat af in de keuken*)

LUCY (*roept haar na*): Nee Rosie... niemand is ooit een complete sof. Je kan 'm altijd nog gebruiken als voorbeeld hoe 't niet moet. En trouwens, met bitter zijn maak je 't niet beter. 'Beter alleen maar vrij dan slaaf van het samenzijn'. (*tot het publiek*) Goeie tekst. Zeker ergens gelezen, in Readers Digest of zo.

ROSIE (*steekt hoofd om hoek van de deur, houdt een blikje op*): Weet je zeker dat 't niet in een colablikje zit?

LUCY: Daar zit azijn in.

ROSIE: Ruikt als spiritus.

LUCY: Nee, die zit in een jampot. (*Rosie verdwijnt*) Dat doe ik om 't uit elkaar te houden. Ik heb vast een bril nodig. Laatst deed ik zout in mijn thee en at de wikkel van mijn reep op. De smaak vond ik niet zo erg, maar ik kreeg er de hik van.

ROSIE (*terug*): Gevonden. Ik neem 't hele blikje mee. Jij hebt er nog acht staan.

LUCY: Ga zitten en drink een koppie lekkere hete thee met me. Er gaat niks boven een verbrande tong om je zorgen effe te vergeten.

ROSIE: Heb ik best trek in. Ik zal 't zelfde zakje gebruiken als gisteren. (*maakt thee klaar*)

LUCY: Wil je ook een toetje toe? Ik heb nog wat instantpudding...

ROSIE: Nee, ik hou niet van die bibberpuddingen.
LUCY: Deze heb ik vorige week al gemaakt. Die bibbert niet meer.
ROSIE: Nee, ik hoef alleen maar thee. *(gaat bij Lucy aan tafel zitten, begint enkele scheppen suiker in haar thee te doen)* Waarom neem jij eigenlijk geen klontjes, Lucy?
LUCY: Klontje of scheppie... 't is toch allebei suiker...
ROSIE: Scheelt tijd. Hoef je niet te scheppen.
LUCY: Maar met klontjes moet je langer roeren. Komt op 't zelfde neer.
ROSIE: Met klontjes krijg je geen mieren.
LUCY: Maar ze worden wel keihard.
ROSIE: En as je ze op de vloer laat vallen is er nog niks aan het handje. Je raapt ze op, blaast ze schoon en je kan ze zo weer gebruiken.
LUCY: Ik zal wel een pak klontjes nemen.
ROSIE: En je kan ze makkelijk in je zak stoppen ook.
LUCY: Rosie... ben je niet tevrede over mijn suiker?
ROSIE: Nou, de zaak is deze... ik wou graag wat klontjes van je lenen als je die had.
LUCY: Maar waarom moeten 't dan speciaal klontjes wezen?
ROSIE: Omdat ik niks heb meegebracht om in te doen.
LUCY: Nou, ik kan je toch wel een koppie lenen?
ROSIE: Nee, ik hou er niet van om andermans spullen te lenen.
LUCY: Ik heb nog wel een plastieken bekertje.
ROSIE: Nee, ik doe wel een paar scheppen in mijn zakdoek. *(doet dat)*
LUCY: Er is iets waar ik met jou over wil praten, Rosie.
ROSIE: Nou, ik heb twee oren en die staan wijdopen.
LUCY: Ik heb de overlijdensberichten een poosje gevolgd en dat heb me aan het denken gezet.
ROSIE: Waarom lees je die dan?
LUCY: Ik vin-ze zo rustgevend. De voorkant van de krant staat vol met moord en doodslag, alleen maar ellende en narigheid. Maar op de achterkant rusten ze in vrede, na een lang en gelukkig leven, betreurd door hun kinderen en kleinkinderen....
ROSIE: Denk je er over om dood te gaan?
LUCY: Heb jij een laatste wilsbeschikking gemaakt, Rosie?
ROSIE: Je bedoelt een testament of zo?
LUCY: Heb jij er wel es over gedacht wie alles erft als jij sterft.
ROSIE: Nou, als ze mij zijn komme halen valt er verder niks meer te halen. *(ze laat de thee op haar schoteltje lopen en blaast er op)*
LUCY: Nou, bij mij ligt dat anders. Ik heb een huis vol spullen die ik aan iemand moet nalaten.
ROSIE: Toch niet aan mij hoop ik.
LUCY: Zal ik jou es wat zeggen... die spullen die ik hier heb, die maken

ze tegeswoordig niet meer.

ROSIE: Nee, dat zal wel.

LUCY: Ik heb hier dingen.. een hoop mensen weten niet eens dat die al uitgevonden bennen. Maar ik heb niemand om ze aan na te laten.

ROSIE: Ken je niet iemand waar je ontzettend de pest aan heb?

LUCY (*schudt haar hoofd*): Wat zal er gebeuren als ik dood ga?

ROSIE: Dan stoppen ze je onder de grond.

LUCY: Natuurlijk stoppen ze mij onder de grond. Tot nog toe is er niemand boven aarde blijven staan. Maar wat gaat er dan gebeuren met al die kunstvoorwerpen die ik hier verzameld heb? Ik heb hier melkflessen die ouwer zijn dan jij.

ROSIE: As je eenmaal dood ben, Lucy, zullen die melkflessen jou een rotzorg zijn.

LUCY: Voor de eerste keer in mijn leven vin-ik 't jammer dat ik geen familie heb. Ik ben de laatste Kronkie.

ROSIE: De wereld zal jullie missen... as kiespijn.

LUCY: In Pussywillow Creek waar ik eigenlijk vandaan kom, zaten de bossen vol met Kronkies. Er zaten meer Kronkies dan patrijzen.

ROSIE: Een hoop zeldzame vogels zijn al gestorven.

LUCY: Mijn betovergrootmoeder was de laatste. Is honderdenvier geworden. Maar je gaf 'r nog geen negentig. Zo rap als een muis. Een beetje zwak in het hoofd, dat wel, maar 't potlood houdt 't nu eenmaal langer uit dan 't gummetje.

ROSIE: Jij had moeten trouwen. Of in ieder geval kinderen moeten krijgen.

LUCY: In de goeie ouwe tijd had ik Mister Tanner, weet je nog wel? Mister Tanner, mijn kater? Achttien jaar lang hebben we 't samen uitgehouwe. De tranen springen me in de ogen iedere keer als ik een rat zie.

ROSIE: Anders ik wel. Doet me denken aan mijn echtgenoot.

LUCY: Aan Mister Tanner had ik alles kunnen nalaten. Er was geld zat geweest voor als ie niet meer op muizen kon jagen op z'n ouwe dag.

ROSIE (*geïnteresseerd*): Oh. Je hebt me nooit verteld dat je geld had?

LUCY (*staat op*): Nou, ik heb 't bepaald niet over de balk gegooid. (*pakt een zwarte kous, dik als een binnenband, uit een van de autobanden die haar voorvaderen omlijsten*) Ik heb m'n leven lang gespaard. Iedere Kronkie hangt in een lijst van dollars...

ROSIE: Lucy Kronkie, jij bent van Lotje getikt. Geld bewaar je toch niet in een ouwe kous.

LUCY: Waarom niet? Deze kous ziet er toch mooi uit vol met geld. Mooier dan wanneer ik mijn kromme poot er in steek. (*doet het geld terug*)

ROSIE: Je moet 't naar de bank brengen.

LUCY: Dit hier is veiliger. Er worden tegeswoordig meer banken beroofd dan gewone burgers.

ROSIE: Nou, Lucy, ik ben je leven lang je beste vriendin geweest. Ik heb er geen bezwaar tegen hoor as je je money aan mij nalaat... als dat je geest soms rust kan geven.

LUCY (*gaat een ijzeren kistje halen*): Ik heb iets beters voor jou dan geld, Rosie.

ROSIE: Is er iets beters?

LUCY (*doet kistje open*): Dat wil ik jou nalaten. (*houdt haar hand omhoog, met duim en wijsvinger tegen elkaar*)

ROSIE: Wat is dat?

LUCY: Wat denk je?

ROSIE: Ziet er uit als een doodgewone speld.

LUCY: Nou, da's niet zo. Op de knop van deze speld staat het Onze Vader gegraveerd.

ROSIE (*tuurt*): Ik zie niks.

LUCY: Ik zal je ook een vergrootglas nalaten.

ROSIE: Ik kan amper wachten.

LUCY: En dat is nog niet alles. (*pakt iets ter grootte van een dominosteen*) Weet je wat dit is? Dit is de hele Bijbel, gedrukt op 4 bij 2 centimeter. Is dat niet ongelooflijk?

ROSIE: Ik hoop dat ik er allemaal plaats voor heb in huis. (*er wordt op de deur geklopt. Lucy draait zich om en roept*)

LUCY: Effe duwe en je bent binnen. Die deur is al veertig jaar niet op slot geweest. (*de deur gaat open en Norman Nubbs komt op. Van middelbare leeftijd en lengte. Hij is vrijwel in lompen gekleed. Om z'n nek heeft hij bij wijze van das een jute zak*)

NORMAN: Middag. Ik zag uw uithangbord aan de overkant van de weg. Heb u voor mij misschien een band voor een Reo truck uit 1947?

LUCY: As ik 'm niet heb is dat 't enige wat ik niet heb.

NORMAN: Ik heb er een nodig.

LUCY: U bent hier uit de buurt?

NORMAN: Nee, ik ben onderweg.

LUCY: Nou, mijn reservebanden heb ik boven in de blauwe kamer, bij de stallantaarns en de rijzwepen. Ga d'r effe op je gemak bij zitten dan zal ik een band voor je opduikelen. (*ze gaat de trap op. Het is even stil. Norman gaat op de sofa zitten. Zijn ogen dwalen door de kamer en blijven uiteindelijk op Rosie rusten*)

NORMAN: U bent haar moeder?

ROSIE (*furieus*): Nee, ik ben niet d'r moeder. Ik ben zes maanden jonger.

NORMAN: Zou je niet zeggen.
ROSIE: Ik ben ziek geweest de laatste tijd.
NORMAN: Woont u hier?
ROSIE: Nee, ik woon hier niet. (*deftig*) Ik ben de eigenaar van 'Rosie's Warme worstjes en Hamburgers' aan de overkant van de weg.
NORMAN: Moet er langs gekomen zijn.
ROSIE: Je kan 't niet missen.
NORMAN: Familie?
ROSIE: Nee, geen familie. Ze heb geen familie. Ze is de laatste Kronkie.
NORMAN: Gekke naam.
ROSIE: Niet waar zij vandaan komt.
NORMAN: Waar komt zij vandaan?
ROSIE: Kentucky. Pussywillow Creek.
NORMAN: Wat is er gebeurd met haar familie?
ROSIE: Gewoon uitgestorven.
NORMAN: Zij is 'n weduwnaar?
ROSIE: Waarom vraag je dat?
NORMAN: Ik weet graag alles.
ROSIE (*staat op, verdedigend*): Ze had wel tien keer kunnen trouwen. Iedereen is gek op Lucy Kronkie. Maar zij is getrouwd met haar business.
NORMAN: Loopt dat een beetje?
ROSIE: Kijk maar es om je heen. Verder bemoei ik mij er niet mee. 't Zijn haar zaken. (*gaat weer zitten*)
NORMAN: Gelijk hebbu.
ROSIE: Waar kom jij vandaan?
NORMAN: Nergens
ROSIE: En waar ga je heen?
NORMAN: Ergens.
ROSIE: Waar ben je dan geweest?
NORMAN: Overal...
ROSIE: Een soort zwerver...
NORMAN: Zoiets.
ROSIE: Zul je wel van alles meemaken. Maar het zou voor mij niks wezen. (*Lucy komt de trap af met een autoband*)
LUCY: Nou, kijk es. Hij lag zelfs bovenop. Maar goed ook dat ik naar boven ging. Er zit een dooie muis in een van de klemmen.
ROSIE: O ja, da's waar ook, ik moet nog even langs de stomerij, om mijn bontjas op te halen. Ik ga er gauw vandoor. (*staat op*)
LUCY (*helpt haar in haar jas*): Ik kom morgen wel effe bij je langs, lieffie, as ik op pad ben.

ROSIE: Zal ik je gelijk de suiker teruggeven.

LUCY: Dat heeft geen haast. Suiker blijft goed. Geef 't maar terug als je 't missen kan. In klontjes of los.

ROSIE: Ik zal 'n stukkie cake voor je bewaren. En volgende keer neem ik me eigen theezakkie mee.

LUCY: Ja, da's goed. Dan hangen we weer een paar verse op. Nou tabé dan hoor.

ROSIE *(tot Norman)*: Goeie reis, naar ergens.. *(Rosie af. Norman onderzoekt de band op mogelijke gaten)*

LUCY: Een heel gek mens. D'r man is 'm gesmeerd met zo'n klein wijffie. Maar met 'n hoop poen. Ze heb nou een kraampje langs de weg. 'Rosie's Warme worstjes en Hamburgers'. Ze maakt die worstjes zo heet, dat je nooit precies weet of ze nou lekker zijn of niet. Had vreselijke jeuk vorig jaar, allemaal zenuwen natuurlijk. Stond alsmaar tegen de toonbank te schuren. Heeft 'r een hoop klanten gekost. Maar 't is zó'n mens! Hou jij van warme worstjes?

NORMAN *(kijkt op van de band)*: Hoeveel?

LUCY: Nou, ik heb er een kwartdollar voor betaald, dertig jaar geleden. Ik moet toch wat terugverdienen op mijn investeringen. Wat dacht je van veertig cent?

NORMAN: Ik geef u dertig.

LUCY: Ben je zonder werk?

NORMAN: Al maanden.

LUCY: Dan is dertig cent oké.

NORMAN *(begint te tellen)*: Geen bezwaar tegen losse centen?

LUCY: Geld is geld. Waar kom je vandaan? *(herhaalt)* Ik zeg, waar kom je vandaan?

NORMAN: Kentucky.

LUCY: Nee.

NORMAN: Ja.

LUCY: Nee!

NORMAN: Ja.

LUCY: Welk deel.

NORMAN: Pussywillow Creek.

LUCY: Nee!

NORMAN: Ja.

LUCY: Ik kom ook van Pussywillow Creek.

NORMAN: Nee!

LUCY: Ja.

NORMAN: Nee!

LUCY: Hou je dertig cent maar. Ik kan geen geld aannemen van iemand uit Pussywillow Creek. Niet te geloven. Kom je daar echt vandaan?

NORMAN: Ja.

LUCY: Tijd voor een bakkie thee?

NORMAN: Waarom eigenlijk niet.

LUCY: En een stukkie instant-pudding?

NORMAN: Zou best smaken.

LUCY (*is druk in de weer om thee voor hem te maken en de pudding te halen*): Niet te geloven. Iemand uit Pussywillow. Waar ga je heen?

NORMAN: Naar 't Westen.

LUCY: Heb je vrienden daar?

NORMAN: Ik heb nergens vrienden.

LUCY: Waarom ga je dan naar het Westen? (*brenkt thee en pudding*)

NORMAN: Werk.

LUCY: Nou, misschien kan ik je wel helpen. Kijk es om je heen. Is er wat bij wat je kan gebruiken?

NORMAN: Hebbu misschien nog zo'n band voor mij?

LUCY (*gaat zitten*): Zal zo effe kijken. Maar vertel eerst es over Pussywillow. Sinds m'n vijfde jaar ben ik daar niet meer geweest.

NORMAN: Dan weet u d'r zeker niet veel meer van.

LUCY: Oh, de beek kan ik mij nog herinneren en de brug en het schooltje.

NORMAN (*zit tegenover Lucy*): Brug is weg.

LUCY: Hoe kwam dat zo?

NORMAN: Overstroming

LUCY: En de school?

NORMAN: Weggespoeld.

LUCY: En de mensen?

NORMAN: Allemaal dood.

LUCY: Nou, ik geloof dat ik nog net op tijd weg ben gegaan. Wat zei je ook weer dat je naam was?

NORMAN: Heb geen naam genoemd.

LUCY: Nou, je heb toch wel een naam zeker?

NORMAN: Norman.

LUCY: Norman hoe?

NORMAN (*na een keer geslikt te hebben*): Kronkie...

LUCY: Nee! (*staat op*)

NORMAN: Ja! (*staat ook op*)

LUCY: Nee!

NORMAN: Kan dat niet?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto